

astelek a písniček

vných slov francouzských kolegyně
kladních uměleckých škol a hlav-
nímu, tanečnímu, literárně drama-
střechou je evropským a vlastně

či a napodobování známých seriá-
lů, takže je problém vybrat kva-
litní, výtvarně zajímavou, fanta-
zijní práci. Naproti tomu spon-
tánní projev a zajímavé nápady
jsou, pro délka našich dětí přímo
typické.

t - protisu

ě zahájena výstava DRAHOSLAVY
stavuje především svými art—pro-
né technice jsme si s umělkyní

technika snad láká více ženy.
Chtěla jsem to zkusit a už jsem
u art—protisu zůstala. Ale nevím,
zůstanu-li i nadále. Je to náklad-
ná technika, ve Vlněně už pro-
běhlo třetí zdražení za materiál,
prošití a adjustaci a bez zdraže-
ní nezůstalo ani to další, co s
sebou práce v této technice nese.

• A praktickou otázku na zá-
věr. Jak se takový art—protis
ošetřuje?

Materiál je barvená čistá vlna
se stálostí barev a v protimolo-
vé úpravě. Mělo by tedy stačit
vyprášení či vyluxování a jednou
za sedm či deset let art—protis
svěřit odborné čistárně. Jsou od-
vážlivci, kteří art—protis namočí
do saponátu při teplotě 40 stup-
ňů a propláchnou vlažnou vodou
a vyžehlí přes vodou pokropený
ballčí papír. Já bych ovšem tak-
ový postup neriskovala a raději
spoléhám na odborníky. (Z)

Obdivuji, jakou péči nyní zá-
padní státy věnují rozvoji tvořivo-
sti a estetické výchově vůbec. Jen
v Rakousku existuje šedesát škol
s rozšířenou hudební výchovou.
Kreativita je tam považována za
takřka strategický fenomén, neboť
jen tvořivá osobnost může přil-
něst společnosti další pokrok. Ale
přesto citovost, jejíž úbytek u
nás již dlouho pozorujeme a krl-
tizujeme, je stále v tvorbě našich
dětí hlavním rysem a vysoce pře-
vyšuje průměr západní populace.

S touto hřejivou skutečností
ostře kontrastuje nejistá budouc-
nost našich základních umělec-
kých škol. Je mi smutno z čím
dál častějších tendencí považovat
výuku na ZUŠ za neefektivní z
ekonomických hledisek. Trápí mě,
že i mezi učiteli základních škol
se najdou „radikálové“, kteří by
restriktivní opatření v podobě o-
mezení činnosti základních umě-
leckých škol, nebo jejich přestě-
hování do budov základních škol
přivítali. Přitom se nabízí řeše-
ní zcela opačné. Např. v opav-
ském ZUŠ bude v dopoledních
hodinách probíhat estetická vý-
chova studentů gymnázia. Je jst-
tě logičtější využít vybavené u-
čebny, než z nich udělat kance-
láře nebo sklady.

Pevně věřím, že nakonec ne-
ztratíme smysl pro dlouhodobé
koncepte, že humanizace školství
nebude krátkozrace považována
za přepych. V opačném případě
bychom již nemohli hledat vlníky
v bývalém totalitním režimu, ale
pouze ve vlastním primitivismu.

PETR HANOUSEK,
předseda krajské umělecké
rady základních uměleckých
škol

POSEZENÍ S LJUBOU HERMANOVOU

Právě před 78 roky se narodila Ljuba Hermanová. Herečka a šan-
soniérka, která natočila mnoho filmů, hrála v Osvobozeném divadle,
spolupracovala s dnes již legendami Jiřím Voskovcem a Janem We-
richem, Jaroslavem Ježkem, Hugo Haasem, Vlastou Burianem, Oldři-
chem Novým, Jiřím Suchým a Štípem. Ve dnech před narozeninami
jsme za umělkyní přišli s kyticí, přáním dlouhého zdraví a s otáz-
kami.

• Na čem v současnosti pra-
cujete?

Právě jsem dopracovala v ku-
chyni oběd. Ráda si vařím, nejlíp
mi chutná (moje kuchyně, v re-
stauracích ztrácím moc času a
mnohokrát si nepochutnám. Já
jsem člověk neklidný, pořád ně-
co dělám. Lidé mi nedají pokoj,
zrovna jako vy. Snad s blízcími
se narozelenám si redaktoři my-
slí, že bych měla zavzpomínat na
to a ono, nebo pohovořit o no-
vém módním časopise a já jsem
parádnice, to se přece ví, že ano?
A tak vzpomínám a píšu a do to-
ho přijde zájezd, tu zas má ko-
lega Kobr sedmdesát, tak si za-
letím na den do Ostravy (to se
mám, že?), tu účinkuju s „Felizi-
rem“ Slováčkem, nebo s milým
Pepou Bekem, nebo mě čeká ner-
vák „Večírek“ v Semaforu, či pís-
nička v rozhlase. A tak to jde

denně. A telefony, ta „krutá zbraň
v rukou nudící se ženy“, jak kdý-
si napsal Pittigrill. Navíc kama-
rádky, občas do divadla a do ki-
na, taky vychází mnoho nových

Život je přece krásný

knížek, je co číst a méně se po-
třebuje spát. Nebo dnes ke švad-
leně a v sobotu na chaloupku...

• Tedy se rozhodně nenudíte?
Věřu, že se nenudím! A po prav-
dě mě to ani moc nezmáhá, umím
si už čas naplánovat a kamarád-
ka, hodná holka, pomůže, když
už já sama nemohu. Život je pře-
ce krásný. Je na co vzpomínat,
třeba před usínáním. Mám ráda

usínání. Vzpomínám na lidi, co
jsem měla ráda, na kolegy, kteří
už nejsou, na pejska, který už
nemá, na texty písní, které se mi
líbí, učím se nové, opakuji si sta-
ré. Přemýšlím, co budu dělat zí-
ra, taky na to, co si obléknu. Za-
tím jsem spokojená. Jsem zdravá,
tak plánuju ještě i nějakou ces-
tu dál než na Křivoklát. Ale asi
zase pojedu do Třeboně, kterou
mluvu už patnáct let. Taky pro-
to, že jsou to moje jediné tři tý-

světě dalších pár měsíců. Dow-
fám...

• Nejednou jste vystupovala a
hrála v Ostravě. Jak na ni vzpo-
mínáte?

S láskou a potěšením. Ostrava
byla moje — a snad je pořád —
dobrá přítelkyně. Zahrála jsem si
tam u Bezručů dobré divadlo v
roll Lisaury v Ježkových a Hoff-
meisterových „Zpívajících Benát-
kách“. Měla jsem tam režiséra
nad jiné milého — Jana Kačera,
muzikanta a hodného člověka ja-
na Tomáščka, prima kolegy... A
vůbec: mám Ostravu moc ráda,
i když by mohla mít lepší spoje-
ní s Prahou. Jsem s Ostravou ta-
ky spojená členstvím ve Sdruže-
ní pana Jana Wericha. Werichov-
ci mě dokonce jmenovali čestnou
členkou pražského shluaku, a tak
dělám „nábor“ u svých přátel a
známých do pražského shluaku,
aby byly nějaké peníze na vy-
dávání časopisů i pěkných obráz-
ků Jana Wericha, o kterém mo-
hu a hrdoostí prohlásit, že byl
mým přítelem. Tak všechny v Ost-
ravě pěkně pozdravujte...
Dnešní jubilanťuku navštívil:
MIROSLAV GRACLÍK

dny dovolené, kterou si celá léta
pletla sama. Kdepak bych já do-
stala poukaz, když mi vlastně nic
není, tedy až na pár úrazů, které
jsem dobře přežila. V Třeboni,
tam mě nikdo nehoní, jak zpívám
v jedné Koptově písni. Dají mi
najíst — a dobře, nemusím umý-
vat nádobí, vykoupu mě, nalo-
jou do mne trochu té „elektriky“.
cvičím a plavu a jsem ráda na